

PROP DE VOSALTRES

Un comportament amable

Estimats diocesans:

En totes les èpoques s'ha intentat explicar el conjunt de causes i les conseqüències de l'actuació humana que condicionen la realitat social. Quan contemplem el món present, hi ha situacions que no ens agraden perquè tensen las relacions humanes fins a convertir-les en un impossible per construir una societat millor i més justa vers als altres, els esdeveniments i les coses. Per descomptat, també existeixen àmbits de proximitat i solidaritat que ens deixen admirats.

Avui voldria insistir en la importància del tracte educat entre nosaltres i entre els grups humans. Es donen diferents apreciacions sobre l'ésser humà, la societat i l'atenció als problemes que diàriament es plantejen. El bon tracte amb els altres se'ns exigeix a tots; és la condició prèvia per al respecte i l'entesa. Als cristians se'ns demana un punt més, l'amor als altres sense cap classe de traba que arriba —per a molts resulta incompreensible—, fins al grup dels anomenats «enemics». El cas extrem es dona en les guerres, les seqüeles de les quals estem suportant tots. Més enllà d'una teoria de l'acceptació de l'altre com a norma general de comportament, i deixant a una banda els extrems bèl·lics, es tracta de fer un esforç per apropar posicions que convidin a la comprensió de les opinions alienes, a una sana autocrítica i a l'ús d'uns arguments que no danyin la personalitat de ningú i ajudin a confrontar idees independentment de qui les promogui. La convicció que tots busquem el bé comú està en la base d'aquest plantejament.

Actualment s'utilitza massa l'insult, l'agressivitat i el menyspreu entre uns i altres. Veiem també com el ressentiment, l'odi i la confrontació es donen amb normalitat en molts discursos des de diverses plataformes socials. Sembla que aquesta situació no permet avançar en el foment de la dignitat humana amb totes les seves atribucions i en el desenvolupament harmònic de la societat. Costa d'acceptar el pluralisme, però és l'única recepta per al respecte i la llibertat aliena. Davant el gran cúmul de problemes que ens envolten, hi ha intents diferents per mirar de solucionar-los. Tots han de ser objecte d'estudi per triar aquell que beneficia a una gran majoria.

Hi ha un segon pla a considerar, en el sentit que tots presumeixen de bon judici i excel·lent tracte, acusant els oponents d'allò pitjor i més fosc que tenen en el seu cor i en la voluntat de generar el mal a

propòsit i d'augmentar els problemes ja existents. És una vara de mesurar diferent de la que tots hauríem de prescindir. Els altres tenen part de raó en l'enfocament d'un plantejament sol·licitat, i nosaltres podem prescindir d'alguna dada no vàlida o no contrastada.

En las darreres setmanes he llegit alguns articles periodístics en aquest mateix sentit i me n'he alegrat. Des de la meua responsabilitat pastoral, em preocupa no contribuir a la solució acceptable dels problemes socials i, a més, procurar que totes las comunitats cristianes fomentin el diàleg, l'acceptació, l'acolliment de tots considerant-los germans i fills d'un mateix Pare. No podem acusar ningú de foment de l'odi amb paraules que l'incrementen i enverinen l'ambient. No podem acusar l'adversari polític d'assassí o de lladre sense cap mena de prova, només amb la intenció de destruir-lo moralment. No podem desautoritzar qualsevol iniciativa per estar sustentada en una ideologia o, millor encara, en una cosmovisió diferent o oposada a la que nosaltres defensem. Volem netejar la nostra societat, fer-la més transparent, més cordial, més sostenible en el respecte a tots els ciutadans. Que aquesta pretensió no sigui només «de paraula» sinó amb el convenciment de la nostra voluntat i amb la pràctica de la nostra vida personal, familiar i social. Així farem més respirable la convivència. Hi cabem tots!

Amb el meu afecte i benedicció,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Fase Continental del Sínode a Praga

L'assemblea continental europea del Sínode 2024, reunida a Praga entre el 5 i el 12 de febrer, va aplegar fins a 200 delegats en representació de les diferents conferències episcopals d'Europa. La trobada, a la qual ha assistit el president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) i arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, ha servit per presentar les síntesis definitives de la

fase diocesana del Sínode que ha treballat cada conferència episcopal. En el cas de la CEE, s'ha plantejat la importància del paper de la dona a l'Església, la participació dels joves i el foment del diàleg amb el món i la cultura, en un text que recull les aportacions que han enviat les diverses diòcesis, moviments, congregacions i diferents grups de la Conferència Episcopal.

CERCA DE VOSOTROS

Un comportamiento amable

Queridos diocesanos:

En todas las épocas se ha intentado explicar el conjunto de causas y las consecuencias del actuar humano que condicionan la realidad social. Cuando contemplamos el mundo presente hay situaciones que no nos gustan porque tensan las relaciones humanas hasta convertirlas en un imposible para construir una sociedad mejor y más justa para con los otros, los acontecimientos y las cosas. Por supuesto también existen ámbitos de cercanía y solidaridad que nos dejan admirados.

Quisiera insistir hoy en la importancia del trato educado entre nosotros y entre los grupos humanos. Se dan distintas apreciaciones sobre el ser humano, la sociedad y la atención a los problemas que a diario se plantean. El buen trato con los demás se nos exige a todos; es la condición previa para el respeto y el entendimiento. A los cristianos se nos pide un punto más, el amor a los demás sin ninguna clase de trabas que llega —para muchos resulta incomprensible—, hasta el grupo de los llamados «enemigos». El caso extremo se da en las guerras, cuyas secuelas estamos soportando todos. Más allá de una teoría de la aceptación del otro como norma general de comportamiento, y dejando a un lado los extremos bélicos, se trata de hacer un esfuerzo por acercar posturas que inviten a la comprensión de las opiniones ajenas, a una sana autocrítica y al uso de unos argumentos que no dañen la personalidad de nadie y ayuden a confrontar ideas independientemente de quien las promueva. La convicción de que todos buscan el bien común está en la base de este planteamiento.

En la actualidad se da demasiado el insulto, la agresividad y el desprecio entre unos y otros. Vemos también cómo el resentimiento, el odio y la confrontación se dan con normalidad en muchos discursos desde diversas plataformas sociales. Parece que esa situación no permite avanzar en el fomento de la dignidad humana con todas sus atribuciones y el desarrollo armónico de la sociedad. Cuesta aceptar el pluralismo, pero es la única receta para el respeto y la libertad ajena. Ante el gran cúmulo de problemas que nos envuelven hay intentos diferentes para solucionarlos. Todos ellos deben ser objeto de estudio para poder escoger aquel que beneficia a una gran mayoría.

Hay un segundo plano a considerar, en el sentido de que todos presumen de buen juicio y excelente trato, acusando a los oponentes de lo peor y más oscuro que tienen en su corazón y en la voluntad de generar el mal a sabiendas y aumentar los problemas ya existentes. Es una diferente vara de medir de la que todos deberíamos prescindir. Los otros tienen parte de razón en el enfoque de un planteamiento solicitado y nosotros podemos prescindir de algún dato no válido o no contrastado.

En las últimas semanas he leído algunos artículos periodísticos es este mismo sentido y me he alegrado de ello. Desde mi responsabilidad pastoral me preocupa no contribuir a la solución aceptable de los problemas sociales y, además, procurar que todas las comunidades cristianas fomenten el diálogo, la aceptación, la acogida de todos considerándolos hermanos e hijos de un mismo Padre. No podemos acusar a nadie de fomento del odio con palabras que lo aumentan y envenenan el ambiente. No podemos acusar al adversario político de asesino o de ladrón sin ningún tipo de prueba y sólo con la intención de destruirle moralmente. No podemos desautorizar cualquier iniciativa por estar sustentada en una ideología o, mejor, en una cosmovisión distinta u opuesta a la que nosotros defendemos. Queremos limpiar nuestra sociedad, hacerla más transparente, más cordial, más sostenible en el respeto a todos los ciudadanos. Que esa pretensión no sea sólo «de boquilla» sino con el convencimiento de nuestra voluntad y con la práctica de nuestra vida personal, familiar y social. Así haremos más respirable la convivencia. ¡Cabemos todos!

Con mi afecto y bendición,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Ordenació d'un diaca i ministeris per a un seminarista

El jesuïta lleidatà José Luis Olea Alarcón, de 30 anys, va rebre l'ordenació diaconal el passat 4 de febrer a Madrid, en una cerimònia presidida per l'arquebisbe Carlos Osoro, que li va imposar les mans juntament amb altres onze companys de la Companyia de Jesús. L'ordenació tingué lloc a la Parroquia del Sagrado Corazón de Jesús y San Francisco de Borja de Madrid, i hi van assistir amics i familiars, i una nodrida representació de la seva parròquia a Lleida.

El mateix dissabte, el seminarista de la diòcesi de Lleida Joshua Enrique Carrillo va rebre els ministeris d'acòlit i lector de mans del bisbe Salvador en una

missa celebrada a l'Església del Pilar. Aquest és un pas més en el procés per arribar a ser sacerdot i constitueix un ministeri litúrgic, no exclusiu dels clergues, que habilita per a ésser ministre extraordinari de l'eucaristia. En la seva homilia, el bisbe Salvador va agrair a Joshua Carrillo el seu compromís per seguir a Crist i dedicar la seva vida al ministeri.

D'altra banda, aquest diumenge 26 de febrer es presenten a la Catedral de Lleida les persones adultes que rebran el baptisme per Pentecosta, que enguany serà el diumenge 28 de maig. El bisbe Salvador convida els fidels a acollir-los en la missa de les set de la tarda.

Ordenació diaconal de José Luis Olea Alarcón

Ordenació d'acòlit i lector de Joshua Enrique Castillo

Jornada de la Vida Consagrada

Una missa a l'oratori de la Casa de l'Església va obrir, el passat dissabte 4 de febrer, la Jornada de la Vida Consagrada de Lleida, que se celebra amb motiu de la Presentació del Senyor, que es va celebrar el 2 de febrer. Després de l'eucaristia, presidida pel bisbe Salvador, hi va haver una jornada de reflexió i de pregària que va finalitzar amb un dinar de germanor.

D'altra banda, voluntaris i corresponsals a Catalunya de l'emissora Radio María van celebrar el mateix dia una jornada de treball en un acte al teatre de l'Acadèmia Mariana.

Per una altra part, les parròquies de Montserrat, Alpicat i Malpartit van celebrar també el 4 de febrer el seu Consell de Pastoral. Al voltant de quaranta per-

sones van prendre part en la trobada i en un dinar de germanor, acompanyats pel bisbe Salvador.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

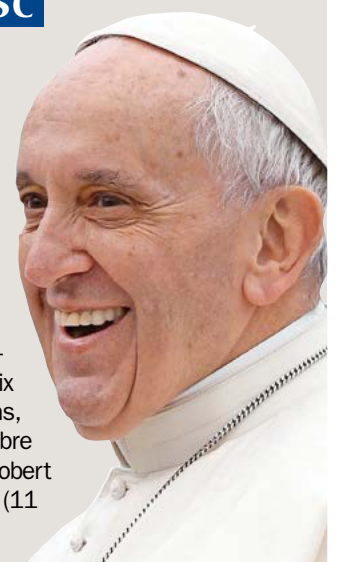

@Pontifex_es: «A vegades, per a donar esperança, és suficient amb ser una persona amable, que deixa a un costat les seves ansietats i urgències per a parar esment, per a regalar un somriure, per a dir una paraula que estimuli, per a possibilitar un espai d'escolta enmig de tanta indiferència» (5 d'agost).

@Pontifex_es: «Germans i germanes, caminem sense por, en la certesa que el Senyor ens acompanya sempre. I estiguem desperts, perquè no ens adormim mentre el Senyor passa» (7 d'agost).

@Pontifex_es: «La vellesa és la fase de la vida més adequada per a difondre l'alegre notícia que la vida és una iniciació per a una realització definitiva. I el millor està per arribar. Que Déu ens concedeixi una vellesa capaç d'això!» (10 d'agost).

@Pontifex_es: «Qui es creu ric, reeixit i segur, ho basa tot en si mateix i es tanca a Déu i als seus germans, mentre qui és conscient de ser pobre i de no bastar-se a si mateix roman obert a Déu i al pròxim. I troba l'alegria» (11 d'agost).

Celebració de la Mare de Déu del Blau i de la Candelera

La celebració de la Mare de Déu del Blau va superar enguany les previsions de l'Associació Blaus Lleida, que havia convocat una ofrena de flors i de llum. Desenes de persones, moltes d'elles, nenes que es diuen Blau, van portar les seves ofrenes i, posteriorment, van participar en la benedicció de candeles, en la processó de llum que va recórrer el passadís central de la Catedral i en la missa amb motiu de la Presentació del

Senyor, coneguda popularment com la Candelera.

La Mare de Déu del Blau és una escultura del segle XV que originàriament estava a la porta dels Apòstols de la Seu Vella. Segons la llegenda, la Mare de Déu té un blau al front com a conseqüència del cop de martell que li va etzibar el mestre escultor, envejós per la feina magistral que havia fet el seu aprenent esculpint la cara de la Verge Maria.

REFLEXIONS

Gaudium et spes: la qüestió social i la pau (I)

El capítol cinquè de la segona secció de *Gaudium et spes* reprèn i aprofundeix la qüestió social mundial: la societat humana sencera ha arribat en el seu procés de maduresa a un moment de suprema crisi. El seu destí està lligat estretament a la realització de la pau mundial: el progrés dels pobles depèn de la promoció de la pau entre ells. Alhora, la pau depèn de la construcció d'una veritable comunitat dels pobles...

La comunitat política mundial és convidada a la *Gaudium et spes* a transcendir els propis confins particulars per comprometre's en una acció a nivell superior, que és essencial al seu creixement i al seu futur. Aquesta acció superior és el compromís per a la pau del món. Pau, òbviament, no entesa com a simple absència de guerra o com a equilibri estable de les forces contràries, sinó com a acció de la justícia. Si no hi ha justícia, no hi haurà pau. Però la pau no és només l'acció de la justícia, sinó també l'acció de l'amor, que supera, comprenent en si, l'acció de la justícia. La *Gaudium et spes* és explícita en aquest sentit: la pau és també fruit de l'amor, el qual sobrepasa tot allò que la justícia pot realitzar. Aquesta pau, entesa com a acció de la justícia i encara més com a acció de l'amor, té, per això, no només la seva imatge sinó també la seva font en la pau de Crist, que procedeix de Déu Pare. Aquesta pau és també un bé humà i un bé diví.

Mn. Eduard Salinas Muñoz

Santa Àgueda a Castellldans

Castellldans va celebrar el 5 de febrer la festivitat de santa Àgueda, patrona de les dones, una festa fortament arrelada en la tradició festiva i religiosa d'aquest poble de les Garrigues, amb l'Eucaristia dominical a l'Església parroquial de l'Assumpció de la Mare de Déu i amb la imatge de la màrtir col·locada en un lateral del presbiteri i guarnida de flors. La missa va ser presidida per Mn. Lucas Evung, amb la participació de la Junta i dones de l'Associació l'Esplendor —que enguany celebra el seu 25è aniversari.

Al finalitzar la celebració, Mn. Lucas va beneir els panets de Santa Àgueda en forma de pit, en recordança simbòlica del martiri de la santa.

Confirmacions de joves de l'Episcopal

Un grup d'alumnes del Col·legi Episcopal han rebut aquest mes de febrer el sagrament de la Confirmació de mans del bisbe Salvador a la Parròquia de Santa Teresita.

Els joves, acompanyats de les seves famílies, catequistes i de la directora de l'Episcopal, Antonieta Mateus, reafirmen, amb la recepció de l'Esperit Sant, la gràcia baptismal fent-se forts en la fe i fent-se apòstols de Crist.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25, 31-46]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca).

28. ■ Dimarts [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Rufí, màrtir; sant Hilari, papa (sard, 461-468);

sant Romà (s. V), abat; sant Serapió, màrtir.

1. ■ Dimecres [Jn 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Rossend (Salas, 907 - Celanova, 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. VI), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. ■ Dijous [Est 14,1.3-5.12-14 / Sl 137 / Mt 7,7-12]. Sant Lluci, bisbe;

santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Divendres [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ Dissabte [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Sant Casimir (1458-

1484), príncep polonès; sant Lluci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i mrs.

5. ■ Diumenge vinent, II de Quaresma (litúrgia de les hores: 2a setm.) [Gn 12,1-4a / Sl 32 / 2Tm 1,8b-10 / Mt 17,1-9]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

Diumenge I de Quaresma (A)

COMENTARI

«L'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés»

Quaresma, temps de conversió. Tots ho sabem; però és important adonar-nos de què ens hem de convertir. Per això sempre trobem en aquest primer diumenge de Quaresma la narració de les temptacions de Jesús, que són les temptacions del poble d'Israel i les nostres també. La primera temptació: *Digues que aquestes pedres es tornin pans*, és a dir fes servir el teu poder de forma interessada, pel teu propi interès: aquesta no és la voluntat del Pare. Per això Jesús li recorda que: *L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu*, és a dir de l'obediència al Pare. Preguntem-nos si tenim fam d'aquesta Paraula de Déu o busquem altres aliments absolutament prescindibles. La segona temptació és provocar un miracle: *Tira't daltabaix; l'Escriptura diu: Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans*. Déu ha de fer aquest miracle, tothom creurà. Això és una provocació, això és abusar de Déu: *No temptis el Senyor, el teu Déu*. Una cosa és la confiança en Déu i una altra exigir miracles de forma irresponsable. Ens costa creure; voldríem veure un miracle però la fe ha de ser viscuda en el dia a dia sense fets extraordinaris. La tercera temptació: el poder, la idolatria: *Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores*. I Jesús contesta clarament: *Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol*. Sovint busquem el diner, el poder polític, qualsevol ídol del nostre món com si així evangelitzéssim millor. L'únic poder ha de ser fiar-nos de Crist. El Gènesi ens recorda que sempre la temptació més gran i el pecat és voler ser com Déu: *Serieu igual que els àngels*; seguir el nostre caprici i no seguir la voluntat de Déu. Pau ens recorda que per damunt del pecat *hi ha tanmateix una sobreabundància de gràcia i el do generós que s'ha estès a tants per la gràcia d'un sol home Jesucrist*. La gran temptació és sempre apartar-nos del que Déu vol per fer la nostra voluntat. La conversió suposa seguir el camí de Jesucrist i escoltar la seva paraula.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,7-9;3,1-7)

El Senyor-Déu modelà l'home amb pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alè de vida, i es convertí en un ésser animat. Llavors el Senyor-Déu plantà un jardí a Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil totes les varietats d'arbres que fan goig de veure i donen fruits gustosos. Al mig del jardí hi havia l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal. La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet. Digué, doncs, a la dona: «Així Déu us ha dit que no mengueu dels fruits de cap arbre del jardí?» La dona li respongué: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem.» La serp digué a la dona: «No moriríeu pas! Déu sap que si un dia en menjàveu se us obririen els ulls i seríeu iguals que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal.» La dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per a menjar, que donava gust de veure i que era temptador això d'adquirir coneixement, en collí i en menjà; en donà també al seu marit, que en menjà com ella, i se'ls obririen a tots dos els ulls. Llavors s'adonaren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars.

► Salm responsorial (50)

R. *Compadieu-vos de nosaltres, Senyor, perquè hem pecat.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,12-19) (Versió abreujada)

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar. Així, doncs, si per haver fallat aquell tot sol va impedir la mort per culpa d'ell, amb molt més motiu els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do generós que els fa justos viuran i regnaràn gràcies a un de sol, que és Jesucrist. Per tant, així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol tots els homes són absolts i obtenen la vida; així com, per haver desobeït aquell home sol, els altres van esdevenir pecadors, també per haver obeït un de sol, esdevindran justos els altres.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 4,1-11)

En aquell temps, l'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà extenuat de fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.» Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: "L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu"». Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el deixa dalt la cornisa del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix; l'Escriptura diu: "Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres"». Jesús li contestà: «També diu l'Escriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu"». Després el diable se l'enduu dalt una muntanya altíssima, li fa veure tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu: «Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores.» Llavors li diu Jesús: «Ves-te'n d'aquí, Satanàs! L'Escriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol"». Llavors el diable el deixà estar, i vingueren uns àngels per proveir-lo.

► Lectura del libro del Gènesis (Gén 2,7-9;3,1-7)

El Señor Dios modeló al hombre del polvo del suelo e insufló en su nariz aliento de vida; y el hombre se convirtió en ser vivo. Luego el Señor Dios plantó un jardín en Edén, hacia oriente, y colocó en él al hombre que había modelado. El Señor Dios hizo brotar del suelo toda clase de árboles hermosos para la vista y buenos para comer; además, el árbol de la vida en mitad del jardín, y el árbol del conocimiento del bien y del mal. La serpiente era más astuta que las demás bestias del campo que el Señor había hecho. Y dijo a la mujer: «¿Conque Dios os ha dicho que no comáis de ningún árbol del jardín?». La mujer contestó a la serpiente: «Podemos comer los frutos de los árboles del jardín; pero del fruto del árbol que está en mitad del jardín nos ha dicho Dios: "No comáis de él ni lo toquéis, de lo contrario moriréis"». La serpiente replicó a la mujer: «No, no moriréis; es que Dios sabe que el día en que comáis de él, se os abrirán los ojos, y seréis como Dios en el conocimiento del bien y el mal». Entonces la mujer se dio cuenta de que el árbol era bueno de comer, atrayente a los ojos y deseable para lograr inteligencia; así que tomó de su fruto y comió. Luego se lo dio a su marido, que también comió. Se les abrieron los ojos a los dos y descubrieron que estaban desnudos; y entrelazaron hojas de higuera y se las ciñeron.

► Salmo responsorial (50)

R. *Misericordia, Señor, hemos pecado.*

► Lectura de la carta de san Pablo a los Romanos (Rom 5,12-19) (Versión abreviada)

Hermanos: Lo mismo que por un hombre entró el pecado en el mundo, y por el pecado la muerte, y así la muerte se propagó a todos los hombres, porque todos pecaron... Si por el delito de uno solo la muerte inauguró su reinado a través de uno solo, con cuánta más razón los que reciben a raudales el don gratuito de la justificación reinarán en la vida gracias a uno solo, Jesucristo. En resumen, lo mismo que por un solo delito resultó condena para todos, así también por un acto de justicia resultó justificación y vida para todos. Pues, así como por la desobediencia de un solo hombre, todos fueron constituidos pecadores, así también por la obediencia de uno solo, todos serán constituidos justos.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 4,1-11)

En aquel tiempo, Jesús fue llevado al desierto por el Espíritu para ser tentado por el diablo. Y después de ayunar cuarenta días con sus cuarenta noches, al fin sintió hambre. El tentador se le acercó y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, di que estas piedras se conviertan en panes». Pero él contestó: «Está escrito: "No solo de pan vive el hombre, sino de toda palabra que sale de la boca de Dios"». Entonces el diablo lo llevó a la ciudad santa, lo puso en el alero del templo y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, tírate abajo, porque está escrito: "Ha dado órdenes a sus ángeles acerca de ti y te sostendrán en sus manos, para que tu pie no tropiece con las piedras"». Jesús le dijo: «También está escrito: "No tentarás al Señor, tu Dios"». De nuevo el diablo lo llevó a un monte altísimo y le mostró los reinos del mundo y su gloria, y le dijo: «Todo esto te daré, si te postras y me adoras». Entonces le dijo Jesús: «Vete, Satanás, porque está escrito: "Al Señor, tu Dios, adorarás y a él solo darás culto"». Entonces lo dejó el diablo, y he aquí que se acercaron los ángeles y lo servían.